

W przypadku udzielenia na pytanie 1 a) odpowiedzi przeczącej:

- b) Czy mające zastosowanie przepisy prawa Unii, w szczególności klauzula 4 pkt 1 i 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w brzmieniu ustalonym dyrektywą 98/23 oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, w związku z dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacjom i praktykom prawa krajowego, które dla celów obliczenia pracowniczego świadczenia emerytalnego wprowadzają rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy (tzw. „rozdzielona metoda wyliczenia świadczenia emerytalnego”) i w odniesieniu do pracownika, który zatrudniony był częściowo w pełnym, a częściowo w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie przewidują ustalenia świadczenia w oparciu o poszczególne okresy zatrudnienia (np. lata kalendarzowe), lecz zakładają obliczenie jednolitego wskaźnika wymiaru zatrudnienia dla całego okresu zatrudnienia, i zastosowanie rozdzielonej metody wyliczenia świadczenia emerytalnego dopiero do ustalonego na tej podstawie średniego wynagrodzenia?
2. Czy znajdujące zastosowanie przepisy prawa Unii, w szczególności wynikający z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i skonkretyzowany w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a zwłaszcza jej art. 1, 2 i 6, zakaz dyskryminacji ze względu na wiek należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on regulacjom i praktykom prawa krajowego, które przewidują ustalenie wysokości pracowniczego świadczenia emerytalnego w oparciu o stosunek okresu zatrudnienia do okresu liczonego od początku zatrudnienia do momentu osiągnięcia ustalonego wieku emerytalnego w ramach ustawowego systemu emerytalnego (obliczenie proporcjonalne według metody pro rata temporis), i jednocześnie ustalają limit lat pracy uwzględnianych dla celów świadczenia emerytalnego, co skutkuje tym, że pracownicy, których stosunek pracy zakończył się w młodszym wieku, otrzymują niższe świadczenie w ramach programu pracowniczego niż pracownicy, którzy skończyli pracować w wieku starszym, choć w obu przypadkach okres faktycznego zatrudnienia był taki sam?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/, Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie rozszerzenia dyrektywy 97/81/WE w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) na Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Dz.U. 1998, L 131, s. 10.

⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana), Dz.U. 2006, L 204, s. 23.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvénytésék (Węgry) w dniu 13 lipca 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Dánielowi Bertoldowi Ladzie

(Sprawa C-390/16)

(2016/C 350/19)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Törvénytésék

Uczestnik postępowania głównego

Dániel Bertold Lada

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 i 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z przeprowadzeniem przewidzianego w przepisach krajowych postępowania karnego czy też innej procedury krajowej, które miałyby za przedmiot „uznanie” czy też modyfikację w państwie członkowskim skuteczności wyroku wydanego przez zagraniczny sąd – w efekcie których należałoby traktować ten wydany przez zagraniczny sąd wyrok tak, jakby został wydany przez sąd krajowy – w odniesieniu do oskarżonego, którego sprawa karna została już ostatecznie i prawomocnie osądzona w wyroku wydanym przez sąd krajowy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2) Czy procedura uregulowana przez państwo członkowskie Unii, a konkretnie – zawarty w § § 46–48 węgierskiej ustawy XXXVIII z 1996 r. „celem uznania skuteczności” na Węgrzech [wydanych przez zagraniczne sądy orzeczeń skazujących] przepis dotyczący przeprowadzonego postępowania karnego, które zostało zakończone wydaniem prawomocnego orzeczenia (odnoszącego się do tej samej osoby i tego samego czynu zabronionego) w innym państwie członkowskim, pomimo tego, że procedura ta nie ma w rzeczywistości na celu wykonania takiego wyroku, lecz uwzględnienie tego orzeczenia w postępowaniach karnych, które mogą być prowadzone w przyszłości, jest – w świetle decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r.⁽¹⁾ – zgodna z ustanowioną w art. 50 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen zasadą „non bis in idem”?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/675/z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. 2008, L 220, s. 32).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 14 lipca 2016 r. – M/Ministerstvo vnitra**

(Sprawa C-391/16)

(2016/C 350/20)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M

Druga strona postępowania: Ministerstvo vnitra

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 4 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony jest nieważny z tej przyczyny, że przepis ten narusza art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zasady ogólne prawa Unii, o których mowa w art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 337, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București
(Rumunia) w dniu 13 lipca 2016 r. – Marcu Dumitru/Agentia Națională de Administrare Fiscală
(ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București**

(Sprawa C-392/16)

(2016/C 350/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București